

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Sžf/118/2014
Identifikačné číslo spisu: 6013201433
Dátum vydania rozhodnutia: 14.12.2016
Meno a priezvisko: JUDr. Elena Kováčová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2016:6013201433.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: J. B. AUTODESING, s miestom podnikania Novohradská 966/2, Veľký Krtíš, IČO: 44 270 151, zastúpeného advokátom JUDr. Jozefom Veselým, so sídlom Mierová 1, Veľký Krtíš, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, so sídlom Lazovná 63, Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 1100301/1/315416/2013/4989 zo dňa 03. júla 2013, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 24S/266/2013-60 zo dňa 05. júna 2014, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 24S/266/2013-60 zo dňa 05. júna 2014 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a d'alsie konanie.

Odôvodnenie

Rozsudkom č. k. 24S/266/2013-60 zo dňa 05. júna 2014 Krajský súd Banskej Bystrici podľa § 250j ods. 2 písm. c/ Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) zrušil rozhodnutie žalovaného č. 1100301/1/315416/2013/4989 zo dňa 03. júla 2013 ako aj prvostupňové rozhodnutie Daňového úradu Banská Bystrica, pobočka Lučenec č. 9611401/5/1188965/2013/Gas zo dňa 28. marca 2013 a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi trovy konania vo výške 716,04 € na účet právneho zástupcu žalobcu do troch dní od nadobudnutia právoplatnosti rozsudku.

Dodatočným platobným výmerom č. 9611401/5/1188965/2013/Gas zo dňa 28. marca 2013 Daňový úrad Banská Bystrica, pobočka Lučenec podľa § 44 ods. 6 písm. b/ bod 1 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 511/1992 Zb.“) v spojení s § 165 ods. 2 zákona č. 563/2009 Z. z. o správe daní (Daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Daňový poriadok“) vyrubil žalobcovi rozdiel dane z pridanej hodnoty (ďalej len „DPH“) za zdaňovacie obdobie IV. štvrtrok 2010 vo výške 3715,15 €.

Žalovaný napadnutým rozhodnutím č. 1100301/1/315416/2013/4989 zo dňa 03. júla 2013 zmenil dodatočný platobný výmer Daňového úradu Banská Bystrica, pobočka Lučenec tak, že znížil vyrubený rozdiel DPH zo sumy 3715,15 € na sumu 3702,61 €. Podľa žalovaného žalobca porušil § 69 ods. 6 a § 20 ods. 1 písm. a/ zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 222/2004 Z. z.“) tým, že neodviedol daň z nadobudnutia ojazdených motorových vozidiel z iného členského štátu Európskej únie (Talianska) v zdaňovacom období IV. štvrťrok 2010, v ktorom nadobudol právo nakladať s tovarom ako vlastník.

V odôvodnení rozhodnutia žalovaný uviedol, že taliansky dodávateľ AXUS ITALIANA S.r.l. nepoužil osobitný režim zdanenia podľa § 66 zákona č. 222/2004 Z. z., žalobcovi dodal tovar (ojazdené motorové vozidlá) oslobodený od dane v rámci EÚ, a teda žalobca tento tovar nadobudol v zmysle § 11 zákona č. 222/2004 Z. z. a bol preto povinný v zmysle § 69 ods. 6 v spojení s § 20 zákona č. 222/2004 Z. z. toto nadobudnutie tovaru v tuzemsku z iného členského štátu zdaňovať a uviesť do daňového priznania. Žalobca pri následnom predaji tohto tovaru v tuzemsku nemohol uplatniť osobitnú úpravu dane podľa ustanovenia § 66 ods. 2 zákona č. 222/2004 Z. z., ale bol povinný použiť bežný režim zdanenia (§ 19 ods. 1 zákona č. 222/2004 Z. z.), t.j. mal zdaňovať celú sumu fakturovaného tovaru a odviesť vyčíslenú daň v kontrolovanom zdaňovacom období.

K uvedeným záverom dospel žalovaný aj na základe dokazovania, ktoré v daňovom konaní vykonal správca dane formou medzinárodného dožiadania, v ktorom z odpovede talianskej daňovej správy zistil, že režim používaný spoločnosťou AXUS ITALIANA S.r.l. za predaj ojazdených vozidiel nie je predmetom DPH podľa článku 41 DL331/1993.

Ako vyplýva z odôvodnenia napadnutého rozsudku, krajský súd dospel k záveru, že tvrdenie žalovaného, že taliansky dodávateľ AXUS ITALIANA S.r.l. dodal žalobcovi tovar oslobodený od dane v rámci EÚ, t. j. nepoužil osobitný režim zdanenia, je výsledkom nedostatočne zisteného skutkového stavu. Z odpovede talianskej daňovej správy doručenej správcovi dane 07. januára 2013 totiž vyplýva, že získaná informácia o daňovom režime použitom spoločnosťou AXUS ITALIANA sa týka daňového subjektu AXUS ITALIANA S.r.l., teda subjektu, ktorý je odlišný od dodávateľa žalobcu, resp. ktorý nebol dodávateľom žalobcu. Žalobcom predložené dodávateľské faktúry boli vystavené spoločnosťou ALD AUTOMOTIVE ITALIA, ktorá bola aj podľa vyjadrenia žalobcu dodávateľom ojazdených motorových vozidiel pre žalobcu. Žalovaný aj správca dane teda pri určení dodávateľa, ako osoby, ktorá dodávala žalobcovi tovar (ojazdené motorové vozidlá), vychádzali z nesprávneho predpokladu, že dodávateľom žalobcu bol subjekt AXUS ITALIANA, ktorý dodával tovar oslobodený od dane a ktorý nepoužil osobitný režim zdanenia. Pokiaľ teda žalovaný, ako aj správca dane uvádzajú, že nesprávna aplikácia ustanovenia § 66 zákona č. 222/2004 Z. z. pri zdanení použitého tovaru (ojazdených motorových vozidiel) žalobcom bola preukázaná odpoveďou talianskej daňovej správy na medzinárodné dožiadanie, ktorá však obsahuje vyjadrenie k daňovému subjektu AXUS a ním používanému režimu zdanenia, takýto záver podľa krajského súdu nezodpovedá skutočnosti, keďže dodávateľom žalobcu bola spoločnosť ALD AUTOMOTIVE ITALIA a tento daňový subjekt nebol talianskou daňovou správou preverovaný.

K námietke žalobcu, že správne orgány viedli daňovú kontrolu v rozpore so zákonom č. 511/1992 Zb. tým, že nedodrжали zákonom stanovenú lehotu (dĺžku) daňovej kontroly, a preto protokol z takejto daňovej kontroly predstavuje nezákonne získaný dôkazný prostriedok, ktorý v daňovom konaní nemôže byť použitý, krajský súd uviedol, že daňová kontrola začala dňa 14. novembra 2011, následne bola od 14. decembra 2011 do 07. januára 2013 prerušená podľa § 25 ods. 1 zákona č. 511/1992 Zb. z dôvodu zaslania žiadosti o medzinárodnú výmenu daňových informácií do Talianska, pričom počas prerušenia konania lehoty podľa zákona neplynú (§ 25a ods. 5 zákona č. 511/1992 Zb.). Kontrola následne pokračovala od 07. januára 2013 do 21. marca 2013, kedy bola prerokovaním protokolu o daňovej kontrole ukončená. Z uvedené vyplýva, že daňová kontrola bola ukončená v zákonnej 6 mesačnej lehote stanovenej v § 15 ods. 17 zákona č. 511/1992 Zb.

Proti tomuto rozsudku krajského súdu podal žalovaný v zákonnej lehote odvolanie a žiadal, aby odvolací

súd rozsudok krajského súdu zmenil a žalobu žalobcu zamietol. Žalovaný mal za to, že ako na základe predložených dodávateľských faktúr, tak aj na základe odpovede talianskej daňovej správy sa preukázalo, že žalobca pri predaji ojazdených motorových vozidiel, ktoré boli nadobudnuté od dodávateľa identifikovaného pre DPH v inom členskom štáte (Taliansko) v režime oslobodenia od dane, postupoval v rozpore so zákonom č. 222/2004 Z. z., keď pri ich predaji aplikoval osobitnú úpravu uplatňovania dane podľa § 66 zákona č. 222/2004 Z. z. Žalovaný nesúhlasí so záverom krajského súdu, že daňový subjekt AXUS ITALIANA S.r.l. je odlišný od daňového subjektu ALD AUTOMOTIVE ITALIA, a že žalovaný vychádzal z nesprávneho predpokladu, že dodávateľom žalobcu bol daňový subjekt AXUS ITALIANA S.r.l. Žalovaný poukázal na to, že identifikačné číslo pre daň z pridanej hodnoty je jedinečné desaťmiestne číslo so skratkou štátu (napr. „SK“), ktoré prideliť príslušná finančná správa osobám registrovaným pre daň z pridanej hodnoty. Toto číslo identifikuje daňový subjekt a nemôže byť pridelené inému subjektu. Daňový subjekt je povinný toto identifikačné číslo pre daň uvádzať pri vyhotovovaní faktúr za dodávku tovaru, resp. služby. Z predložených dodávateľských faktúr je nespochybniteľné, že identifikačné číslo pre daň z pridanej hodnoty bolo pridelené spoločnosti AXUS ITALIANA S.r.l. a nebolo pridelené ALD Automotive Italia. Žalovaný má za to, že predmetné faktúry boli vyhotovené spoločnosťou AXUS ITALIANA S.r.l. s prideleným identifikačným číslom IT01924961004 ako dodávateľom. Názov ALD Automotive, uvedený v hlavičke faktúry, ako aj v jej ľavej dolnej časti, je uvádzaný bez identifikačného čísla pre daň z pridanej hodnoty a bez označenia „S.r.l.“, jedná sa o miesto podnikania, resp. prípadne prevádzkareň dodávateľa - spoločnosti AXUS ITALIANA S.r.l. Správca dane v žiadosti o medzinárodnú výmenu daňových informácií (formulár „SCAC 2004“) uviedol identifikačné číslo pre daň z pridanej hodnoty IT01924961004 a daňový subjekt - spoločnosť AXUS ITALIANA S.r.l. ako dodávateľa žalobcu. Z odpovede talianskej daňovej správy vyplýva, že talianska daňová správa preverovala identifikačné číslo IT01924961004, ktoré prideliť spoločnosti s názvom AXUS ITALIANA S.r.l., a obchodným názvom ALD Automotive, to znamená, že spoločnosť AXUS ITALIANA S.r.l. nie je odlišný daňový subjekt od spoločnosti ALD Automotive, ktorú žalobca označuje ako dodávateľa. Žalovaný za dodávateľa žalobcu správne považoval spoločnosť AXUS ITALIANA S.r.l., o čom svedčí aj pohyb na bežnom účte spoločnosti AXUS ITALIANA S.r.l., na ktorý žalobca poukázal úhrady dodávateľských faktúr, ktoré sú prílohou predložených dodávateľských faktúr. Skutočnosť, že spoločnosť AXUS ITALIANA S.r.l. je tá istá ako ALD Automotive, vyplýva aj historických registračných údajov identifikačného čísla pre daň z pridanej hodnoty IT01924961004, ktoré je jedinečné a nemôže byť pridelené inej spoločnosti.

Vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného žalobca uviedol, že rozsudok krajského súdu považuje za správny a zákonný. Poukázal na to, že Krajský súd v Banskej Bystrici vyznačil na napadnutom rozsudku doložku právoplatnosti a vykonateľnosti, na základe čoho žalobca vyzval žalovaného na zaplatenie trov konania. Odpoveďou žalovaného zo dňa 17. septembra 2014 bolo žalobcovi oznámené, že tento rozsudok nenadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť z dôvodu, že žalovaný v zákonom stanovenej lehote podal odvolanie proti tomuto rozsudku, a to dňa 07. augusta 2014 o 15:25 hod. Dňa 24. septembra 2014 bola právnenému zástupcovi žalobcu doručená výzva súdu na vyjadrenie sa k odvolaniu žalovaného. Uvedená výzva bola žalobcovi doručená spolu s odvolaním žalovaného, na ktorom však nie je uvedený čas doručenia tak, ako tomu bolo v prvom prípade, čo evokuje podľa žalobcu možnú manipuláciu s podaním a doručením tohto odvolania, kde tieto dve fotokópie prvej strany odvolania žalovaného nie sú totožné. Žalobca preto vyjadril pochybnosti, či odvolanie žalovaného bolo podané v zákonom stanovenej lehote, riadne a včas, keďže súd vyznačil na rozsudku dňa 11. septembra 2014 doložku právoplatnosti a vykonateľnosti, t.j. viac ako mesiac po podaní údajného odvolania zo strany žalovaného.

Žalobca v odvolaní poukázal aj na to, že žalovaný k odvolaniu pripojil aj prílohy, a to dodávateľskú faktúru č. 515885 z 12. októbra 2010 s prílohou pohybu na účte, formulár SCAC - 2004 a historické registračné údaje, ktoré však neboli žalobcovi doručené a žalobca z toho dôvodu k nim nemôže vo svojom vyjadrení k odvolaniu ani zaujať stanovisko. Na tieto prílohy odvolací súd pri svojom rozhodovaní nemôže prihliadať, nakoľko skutočnosti a dôkazy uplatnené neskôr sú odvolacím dôvodom len za podmienok uvedených v § 205a. Žalovaný z tohto hľadiska nenamietal postup súdu, tieto dôkazy nepredložil na súde I. stupňa do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa končí dokazovanie, a tento dôvod žalovaný neuviedol ako dôvod odvolací.

Na základe uvedeného žalobca navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 219 O.s.p. ako vecne správny potvrdil a žalobcovi priznal trovy konania.

Dňom 01. júla 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok upravujúci v zmysle § 1 písm. a) právomoc a príslušnosť správneho súdu konajúceho a rozhodujúceho v správnom súdnictve a v zmysle § 1 písm. b) konanie a postup správneho súdu, účastníkov konania a ďalších osôb v správnom súdnictve.

Podľa § 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku odvolacie konanie podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, bez nariadenia pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného je dôvodné a napadnutý rozsudok krajského súdu je potrebné zrušiť.

Predmetom súdneho prieskumu v prejednávanej veci bolo rozhodnutie žalovaného (v spojení s rozhodnutím správca dane), ktorým bol žalobcovi vyrubený rozdiel DPH, nakoľko žalovaný dospel k záveru, že žalobca pri nákupe ojazdených motorových vozidiel z Talianska (iného členského štátu Európskej únie) porušil § 69 ods. 6 a § 20 ods. 1 písm. a/ zákona č. 222/2004 Z. z., keď neodviedol daň z nadobudnutia tovaru.

Podstatnou skutočnosťou, z ktorej žalovaný pri posúdení veci vychádzal, bolo, že taliansky dodávateľ žalobcu nepoužil osobitný režim zdanenia podľa § 66 zákona č. 222/2004 Z. z. a žalobcovi dodal tovar (ojazdené motorové vozidlá) oslobodený od dane v rámci EÚ, a teda žalobca bol povinný v zmysle § 69 ods. 6 v spojení s § 20 zákona č. 222/2004 Z. z. toto nadobudnutie tovaru v tuzemsku z iného členského štátu zdaňovať a uviesť do daňového priznania. Žalovaný vychádzal z predložených dodávateľských faktúr a tiež z informácií talianskej daňovej správy zistených prostredníctvom medzinárodného dožiadania.

Krajský súd zrušil rozhodnutie žalovaného, nakoľko dospel k záveru, že informácia získaná prostredníctvom medzinárodného dožiadania sa netýkala relevantného subjektu - nejednalo sa o dodávateľa žalobcu. Dodávateľom žalobcu bola podľa krajského súdu talianska spoločnosť ALD AUTOMOTIVE ITALIA a odpoveď talianskej daňovej správy ohľadom používaného režimu zdanenia sa týkala spoločnosti AXUS ITALIANA S.r.l.

Najvyšší súd na prvom mieste uvádza, že žalobca zámenu, resp. rozpor v osobe dodávateľa, tak ako ho identifikoval žalovaný (ako aj správca dane) vo svojom rozhodnutí, nenamietal v podanej žalobe. Túto argumentáciu použil až na pojednávaní pred krajským súdom dňa 05. júna 2014. Povinnosťou žalobcu v zmysle § 249 ods. 2 O.s.p. bolo uviesť v žalobe okrem iného aj všetky dôvody, na základe ktorých považuje rozhodnutie a postup správneho orgánu za nezákonný. V zmysle § 250h ods. 1 O.s.p. rozšíriť rozsah napadnutia správneho rozhodnutia môže žalobca len v lehote na podanie žaloby, teda v lehote do dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia správneho orgánu v poslednom stupni. V súvislosti s tým preto najvyšší súd uvádza, že krajský súd zrušil napadnuté rozhodnutie žalovaného z dôvodov, ktoré neboli obsahom žaloby a súd už v zmysle procesnoprávných ustanovení na ne nebol povinný prihliadať.

Rozhodujúcim dôvodom, pre ktorý najvyšší súd zrušuje napadnutý rozsudok krajského súdu je však to, že pre závery krajského súdu (ktorý sa priklonil k tvrdeniu žalobcu) neexistujú v predloženom spise relevantné dôkazy. Práve naopak, zistený a zadokumentovaný skutkový stav svedčí v prospech tvrdení žalovaného, že daňový subjekt, ktorý bol dodávateľom žalobcu, bol v medzinárodnom dožiadaní identifikovaný správne a zisťovanie správca dane sa teda netýkala spoločnosti, ktorá by bola odlišná od dodávateľského subjektu žalobcu. Správca dane v medzinárodnom dožiadaní na predpísanom formulári

identifikoval talianskeho dodávateľa žalobcu okrem uvedenia obchodného mena aj prostredníctvom identifikačného čísla pre daň z pridanej hodnoty, ktoré je identické s tým, ktoré je uvedené na dodávateľských faktúrach predložených žalobcom. Informácia talianskej daňovej správy poskytnutá slovenskému správcovi dane v medzinárodnom dožiadaní sa týka dodávateľa žalobcu.

Na tomto mieste je potrebné uviesť aj to, že nie je pravdivé ani tvrdenie žalobcu prednesené na pojednávaní pred krajským súdom, že námietku ohľadne nesprávnej identifikácie dodávateľa žalobcu vzniesol už počas daňového konania. Z predloženého administratívneho spisu je zrejmé, že argumentácia žalobcu sa niesla len v tom duchu, že obchod s talianskym dodávateľom prebehol v osobitnom režime zdanenia, avšak samotnú nedostatočnú, resp. nesprávnu identifikáciu talianskeho dodávateľa žalobca nenamietal. Rovnako tomu bolo aj v podanej žalobe.

Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu naznačil, resp. pripustil možnosť manipulácie s podaným odvolaním žalovaného a vyjadril pochybnosti, či odvolanie žalovaného bolo podané v zákonom stanovenej lehote. Najvyšší súd k tomu uvádza, že je pravdou, že krajský súd vyznačil na napadnutom rozsudku dňa 02. septembra 2014 doložku právoplatnosti a vykonateľnosti. V spise krajského súdu na č.l. 70 sa však nachádza úradný záznam zo dňa 12. septembra 2014, podľa ktorého sa na krajský súd dostavila zástupkyňa žalovaného, pretože žalovanému bol vrátený administratívny spis aj napriek tomu, že proti rozsudku krajského súdu podal odvolanie. Kontrolou spisu bolo zistené, že odvolanie žalovaného zo dňa 04. augusta 2014, doručené súdu 07. augusta 2014, nebolo zažurnalizované, ale bolo založené v spise medzi kópiami dokladov ako posledné v poradí. Na základe tohto zistenia bola z registra krajského súdu vymazaná právoplatnosť a vykonateľnosť rozsudku.

Odvolanie žalovaného zažurnalizované v spise krajského súdu je opatrené podacou pečiatkou, na ktorej sa okrem dátumu podania (07. augusta 2014) nachádza aj presný čas podania odvolania (15 hod. 25 min.) a informácia, že bolo podané osobne, v počte dvoch rovnopisov. Ako uviedol žalobca, kópia odvolania s podacou pečiatkou súdu, ktorú mu poskytol žalovaný, tiež obsahovala aj údaj o presnom čase podania, tak ako je to vyznačené aj na odvolaní zažurnalizovanom v spise krajského súdu. Uvedené tvrdenie žalobcu svedčí o tom, že na rovnopise odvolania, na ktorom súd potvrdil žalovanému prijatie podania, bola na podacej pečiatke súdu vyznačená tiež aj presná hodina a minúta podania, rovnako ako je to na rovnopise, ktorý je žurnalizovaný v spise. Pokiaľ žalobca uvádza, že odvolanie žalovaného, ktoré mu bolo doručené spolu s výzvou súdu na vyjadrenie, už neobsahuje na podacej pečiatke údaj o presnom čase doručenia, ale len dátum doručenia, najvyšší súd k tomu uvádza, že ak aj nebol na jednom rovnopise podaného odvolania vyznačený presný čas jeho podania, pre posúdenie včasnosti odvolania je to irelevantné, nakoľko pre posúdenie dodržania zákonnej odvolacej lehoty je relevantným len údaj o dni podania odvolania. Preto ani nebolo povinnosťou krajského súdu v tomto prípade vyznačovať na podacej pečiatke presný čas podania odvolania. Ak aj krajský súd vyznačil na jednom rovnopise údaj o presnej hodine a minúte podania a na druhom rovnopise takýto údaj nevyznačil, nijako týmto nepochybil. Uvedený postup nevyvoláva žiadne pochybnosti o riadnom podaní odvolania a sugescia žalobcu o možnej manipulácii s podaným odvolaním nie je ničím podložená a je v rozpore s listinnými dôkazmi. Skutočnosť, že na napadnutom rozsudku bola vyznačená právoplatnosť, je dôsledkom ľudskej chyby (keďže podané odvolanie nebolo v spise žurnalizované), ktorá by sa samozrejme nemala stávať, ale nikdy tomuto nemožno absolútne zamedziť v procese, kde ľudský faktor vystupuje. Toto pochybenie však bolo zrozumiteľne vysvetlené v spomínanom úradnom zázname, ktorý v spojení s predloženými listinnými dôkazmi nevyvoláva pochybnosti o vierohodnosti v ňom uvedených skutočnostiach.

Ako vyplýva z uvedeného, odvolací súd po oboznámení sa s prejednávanou vecou dospel k záveru, že krajský súd stotožnením sa s tvrdeniami žalobcu dospel k nesprávnym záverom o skutkovom stave, ktoré sú v rozpore s listinnými dôkazmi obsiahnutými v administratívnom spise žalovaného. Najvyšší súd Slovenskej republiky preto podľa § 221 ods. 1 písm. h/ O.s.p. v spojení s § 250ja ods. 3 vety druhej O.s.p. zrušil napadnutý rozsudok a vec podľa § 221 ods. 2 O.s.p. vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie, v ktorom krajský súd prejedná vec v medziach podanej žaloby a argumentácie žalovaného v napadnutom rozhodnutí v spojení s jeho argumentáciou v podanom odvolaní. Súčasne krajský súd v novom rozhodnutí opätovne rozhodne o náhrade trov konania vrátane trov odvolacieho konania (§ 224

ods. 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.